

PLA DIOCESÀ

Arxiprestat de Montserrat 08

PASTORAL FAMILIAR

REFERÈNCIES BÍBLIQUES

Del primer llibre de Samuel (3,1-18) El Senyor crida a Samuel

1 El noi Samuel vivia dedicat al servei del Senyor a les ordres d'Elí. En aquell temps, el Senyor comunicava rarament la seva paraula: no solia mostrar-se en visió. **2** Elí anava perdent la vista; gairebé no hi veia.

Una nit, Elí se n'havia anat a dormir a la seva cambra. **3** Samuel dormia al santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. Abans que s'apagués la llàntia del santuari de Déu, **4** el Senyor va cridar Samuel. Ell respongué:

--Sóc aquí.

5 Va anar corrents cap on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va respondre:

--No t'he pas cridat. Torna-te'n a dormir.

Ell se'n tornà a dormir. **6** Però el Senyor el cridà altra vegada. Samuel es va llevar, tornà on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va respondre:

--No t'he pas cridat, fill meu. Torna-te'n a dormir.

7 Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, perquè la seva paraula encara no se li havia revelat. **8** El Senyor va cridar Samuel per tercera vegada. Ell es va llevar, anà on era Elí i li digué:

--Sóc aquí. He sentit que em cridaves.

Elí va comprendre que era el Senyor qui cridava el noi, **9** i digué a Samuel:

--Vés, torna-te'n a dormir i, si algú et cridava, digues: "Parla, Senyor, que el teu servent escolta."

Samuel se'n tornà al seu lloc a dormir. **10** El Senyor va entrar, se li acostà i el cridà com les altres vegades:

--Samuel, Samuel!

Ell va respondre:

--Parla, que el teu servent escolta.

11 Llavors el Senyor digué a Samuel:

--Estic a punt de fer una cosa tan enorme a Israel que tothom qui ho senti quedarà esbalaït.

12 Aquell dia executaré contra Elí i contra la seva família tot el que he sentenciat. Ho començaré i ho acabaré. **13** Li anuncio que, per culpa d'ell, condemno per sempre la seva família; ell sabia que els seus fills no em tenien cap respecte i els ha deixat fer. **14** Per això he jurat a la casa d'Elí que ni sacrificis ni ofrenes no podran expiar mai la seva culpa.

15 Samuel se'n tornà a dormir. A punta de dia es va llevar i obrí les portes del santuari del Senyor. Tenia por d'explicar la visió, **16** però Elí el va cridar:

--Samuel, fill meu.

Ell li respon:

--Sóc aquí.

17 Elí li diu:

--Quin missatge t'ha donat el Senyor? No m'ho amaguis, t'ho demano. Que Déu faci caure al teu damunt tota mena de mals si m'amagues res del que t'ha comunicat!

18 Llavors Samuel li va comunicar tot el missatge, sense amagar-li res. Elí digué:

--Ell és el Senyor: que faci el que li sembli bé.

De l'Evangeli de Sant Lluc (2,41-52) A l'edat de dotze anys, Jesús va al temple

41 Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua. 42 Quan ell tenia dotze anys, hi van pujar a celebrar la festa, tal com era costum. 43 Acabats els dies de la celebració, quan se'n tornaven, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se n'adonessin. 44 Pensant que era a la caravana, van fer una jornada de camí abans de començar a buscar-lo entre els parents i coneguts; 45 com que no el trobaven, van tornar a Jerusalem a buscar-lo. 46 Al cap de tres dies el van trobar al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. 47 Tots els qui el sentien es meravellaven de la seva intel·ligència i de les seves respostes. 48 En veure'l allà, els seus pares van quedar sorpresos, i la seva mare li digué:

--Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.

49 Ell els respongué:

--Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?

50 Però ells no compregueren aquesta resposta.

51 Després baixà amb ells a Natzaret i els era obedient. La seva mare conservava tot això en el seu cor. 52 Jesús es feia gran, avançava en enteniment i tenia el favor de Déu i dels homes.

De l'Evangeli de Sant Mateu (25, 14-29) Paràbola dels talents

14 »De manera semblant, un home que havia de fer un llarg viatge va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. 15 A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un — a cada un segons la seva capacitat—, i després se'n va anar.

»Immediatament, 16 el qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més. 17 Igualment, el qui n'havia rebut dos en va guanyar dos més. 18 Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu amo.

19 »Al cap de molt de temps arriba l'amo d'aquells servents i es posa a passar comptes amb ells. 20 Es presentà el qui havia rebut cinc talents i en dugué cinc més, tot dient:

»--Senyor, em vas confiar cinc talents; mira: n'he guanyat cinc més.

21 »L'amo li va dir:

»--Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor.

22 »Es presentà també el qui havia rebut dos talents i digué:

»--Senyor, em vas confiar dos talents; mira: n'he guanyat dos més.

23 »L'amo li va dir:

»--Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor.

24 »Es presentà encara el qui havia rebut un talent i digué:

»--Senyor, sabia que ets un home dur, que segues on no has sembrat i reculls on no has escampat. 25 Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu.

26 »Però l'amo li va respondre:

»--Servent dolent i gandul! Sabies que sego on no he sembrat i recullo on no he escampat.

27 Per això calia que possessis els meus diners al banc, i ara que he tornat hauria recobrat el que és meu amb els interessos. 28 Preneu-li el talent i doneu-lo al qui en té deu. 29 Perquè a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda.

CARTA DEL CARDENAL MARTINI A LES FAMÍLIES

**PER A QUI ESTIMA ELS SEUS FILLS
I EL FUTUR DE L'ESGLÉSIA
Cardenal Martini, arquebisbe de Milà**

**Carta als pares en la festa de la Nativitat de Sant Joan Baptista,
24 de juny de 2002**

Per la festa de sant Carles de l'any passat vaig escriure una carta als sacerdots sobre el futur de les vocacions. Ara, abans de concloure el meu ministeri a Milà, voldria dir algunes paraules sobre aquest tema també als pares, però estenent-ne els horitzons tant com sigui possible en el marc de la vida de família i en l'àmbit de tota vocació cristiana. Us escric això en la festa del naixement de sant Joan Baptista, que ens parla de la joia que senten un pare i una mare per tenir un fill a qui Déu ha assignat una missió gran. D'aquests temes, ja n'havia parlat als pares en algunes pàgines breus de les cartes de Nadal d'anys anteriors i ara pico novament amb discreció a la vostra porta.

Tindreu prou temps per llegir també aquesta carta? Trobareu un moment de calma per compartir una preocupació meva i considerar aquesta meva proposta?

Qui sap com us ha anat la jornada d'avui? Potser després d'hores de treball gens fàcil i no exempt de tensions, heu emprès la tornada a casa, que ha estat més llarg i exasperant del que és normal a causa d'un embús, un retard, qualsevol imprevist; i, en fi, pot ser que tan quan heu entrat a casa us hagueu trobat amb la mirada ressentida de la vostra filla adolescent perquè li heu prohibit alguna cosa, o la inquietud del més petit amb els seus capricis, o l'enfrontament descoratjador amb els deures que s'han d'acabar.

I encara jo goso destorbar-vos...!

Heu de creure que el que em mou a adreçar-vos aquest escrit és l'afecte, la cura envers la vostra família, el desig de manifestar-vos novament la meu proximitat i admiració per la vostra labor educativa, tan fascinant i alhora tan feixuga.

Us escric per compartir amb vosaltres una preocupació. Em sembla endevinar en molts nois i noies un desconcert envers el futur, com si ningú mai no els hagués dit que la seva vida no és una casualitat o un risc, sinó una vocació.

Voldria, doncs, parlar-vos de la vocació dels vostres fills i invitar-vos a eixamplar els seus horitzons d'esperança. De fet, els vostres fills, que tan estimeu, són estimats des de molt abans per l'amor infinit de Déu Pare: per això són cridats a la vida, a la felicitat que el Senyor anuncia a l'Evangeli. Per tant, el discurs sobre la vocació és per suggerir el camí que porta a la joia, perquè aquest és el projecte de Déu per a cadascú de nosaltres: que siguem feliços.

Així doncs, no heu de tenir por: el Senyor ens crida tan sols per fer-nos feliços. És per això que goso destorbar-vos. M'importa la vostra felicitat i la dels vostres fills. I, per tant, m'importen totes les opcions de vida possibles: el matrimoni i la vida consagrada, la dedicació al ministeri sacerdotal i diaconal, l'assumpció de la professió com una missió... Totes poden ser una forma de viure la vocació cristiana si són motivades per l'amor i no per l'egoisme, si comporten una dedicació definitiva, si el criteri i l'estil de la vida quotidiana és el de l'Evangeli.

Us escric, doncs, per dir-vos l'afecte que us tinc i compartir la vostra preocupació perquè la vida dels vostres fills, que tant estimeu, no es perdi.

La família és una vocació

La primera vocació de què us vull parlar és la vostra, la de ser marit i muller, pare i mare.

Per això, les meves primeres paraules són per invitar-vos a tenir cura de la vostra estima mútua com a marit i muller: entre tantes coses urgents, entre tantes sol·licituds que us assetgen, em sembla que és necessari reservar algun temps, defensar algun espai, programar alguns moments com una mena de ritu per celebrar l'amor que us uneix.

La inèrcia de la vida amb el ritme frenètic i les preocupacions que comporta, el desgast de la convivència, el fet que cadascú sigui, més tard o més d'hora, una desil·lusió per l'altre quan sorgeixen i es consoliden defectes i manies, tot això ens acaba fent oblidar la benedicció que suposa voler-se bé, viure junts, portar al món els fills i introduir-los a la vida.

L'amor que ens ha portat al matrimoni no es redueix a l'emoció d'una temporada una mica eufòrica, no és tan sols una atracció que el temps consumeixi. L'amor d'esposos és la vostra vocació: en aquest voler-vos bé podeu reconèixer la crida del Senyor. El matrimoni no és només la decisió d'un home i d'una dona: és la gràcia que mou dues persones madures, conscients, satisfetes, a donar un rostre definitiu a la pròpia llibertat. El rostre de dues persones que s'estimen revela quelcom del misteri de Déu.

Voldria, doncs, invitar-vos a custodiar la bellesa del vostre amor i a perseverar en la vostra vocació: en deriva tota una concepció de la vida que fomenta la fidelitat, consent de sostenir les proves i les desil·lusions, ajuda a superar eventuais crisis sense que aquestes siguin irremediabls. Els qui viuen el seu matrimoni com una vocació professen la seva fe: no es tracta tan sols de relacions humanes que puguin ser motiu de felicitat o de turment; es tracta de viure els dies amb la certesa de la presència del Senyor, amb la paciència humil de prendre cada dia la seva creu, amb el coratge de poder assumir, per la gràcia de Déu, les pròpies responsabilitats.

No sempre els compromisos professionals, les obligacions familiars, les condicions de salut, el context en què viu ajuden a veure amb lucidesa la bellesa i la grandesa de la vostra vocació. Cal reaccionar enfront de la inèrcia de la vida quotidiana i cercar tenaçment moments de llibertat, de serenor, de pregària.

Us invito, doncs, a pregar junts, ja des d'ara, també demà i sempre: una pregària simple per agrair al Senyor, per demanar-li que vessi la seva benedicció sobre vosaltres, els vostres fills, els vostres amics, la vostra comunitat: una Ave Maria per totes aquelles esperes i aquelles penes que potser ni tan sols goseu expressar entre vosaltres.

Us invito a guardar alguna data, a distingir-la amb un senyal, una visita a un santuari, una Missa en un dia feiner, una carta per dir aquelles paraules que no sabem pronunciar: la data del vostre matrimoni, la del baptisme dels vostres fills, la de la mort d'algun familiar, per exemple.

Us invito a trobar el temps per parlar entre vosaltres amb simplicitat, sense transformar el que és un punt de vista en una polèmica, una mera divergència en un litigi; un temps per parlar, intercanviar idees, reconèixer errors i demanar perdó, alegrar-se del bé acomplert; un temps per parlar passejant tranquil·lament el diumenge a la tarda, sense presses. I us invito a estar alguna estona sols, cadascú pel seu compte: un moment de distanciament pot ajudar a estar junts millor i més de bon grat.

Us invito a tenir confiança en l'eficàcia de la vostra tasca educativa: molts pares es descoratgen perquè tenen la impressió que hi ha una certa impermeabilitat en els seus fills, els quals tenen moltes exigències però es mostren refractaris a qualsevol interferència en les seves amistats, els seus horaris, el seu món.

La vostra vocació a educar és beneïda per Déu: per això cal que transformeu les vostres aprensions en pregària, meditació, confrontació serena. Educar és com sembrar: el fruit no és garantit i no és immediat, però si no se sembra, el que és cert és que no hi haurà collita. Educar és una gràcia que el Senyor us fa: acolliu-la amb gratitud i sentit de responsabilitat. A vegades demanarà la vostra paciència i amable condescendència, altres vegades fermesa i determinació; fins i tot en alguns casos succeeix que la família es discuteix i se'n va al llit sense saludar-se: tanmateix, no us desanimeu, no hi ha res irremediable per qui es deixa portar per l'Esperit de Déu.

I confieu sovint els vostres fills a la protecció de Maria, no us oblideu de resar una dècima del rosari per a cada un d'ells: confieu i no perdeu la estima ni de vosaltres mateixos ni dels vostres fills. Educar és esdevenir col·laboradors de Déu perquè cadascú compleixi la seva vocació.

L'educació: col·laboració a la joia dels fills

La joia que desitgeu per vosaltres i per als vostres fills és un do misteriós de Déu: ens arriba com la llum amiga de les estrelles, com una música alegre, com el somriure d'un rostre desitjat. La col·laboració que els pares poden oferir a la joia dels fills és l'educació cristiana. L'educació no és un mecanisme que condiona, sinó el guiatge d'una jove llibertat perquè, si vol, atenyi al seu acompliment en l'amor. Educar és, doncs, un servei humil, que pot tenir moments de defallença; però és una empresa formidable de la qual un home i una dona poden gaudir amb una intensitat inefable.

L'educació cristiana és la tasca pacient i tenaç que prepara el terreny al do de la joia de Déu. De fet, la llum de les estrelles no es veu si la resplendor aclaparadora de les lluminàries amaga la nit, la música alegre no porta el consol quan el soroll és eixordador i no es té temps per un rostre amic en l'excitació d'una multitud agitada. Per disposar-se a la joia cal, doncs, una purificació que no s'aconsegueix sense esforç.

Vull esmentar almenys algunes de les purificacions que em sembla que són particularment necessàries avui.

La purificació dels afectes significa endinsar-nos a la joia que és desconeguda per a qui imagina les relacions entre l'home i la dona com una forma de reduir l'altre a un mer instrument per a la pròpia gratificació i seguretat: en aquest cas, els afectes degeneren en passió, possessió, sensualitat.

L'esperit de servei i la disponibilitat al sacrifici ens introdueixen a la joia que s'alegra de veure que els altres estan contents, que les iniciatives funcionen bé, que les comunitats són ordenades i vives. És una joia desconeguda per a qui es rabeja en la indecisió. Com m'encongeix el cor veure com s'esmerça temps, recursos joves i encantadors, intel·ligència i diners, que veig com se'n van per culpa de tantes companyies dels nostres joves! És urgent reaccionar contra la inèrcia i la desgana per edificar una vida feliç!

La purificació de la por envers el futur és urgent per tal d'introduir-nos a la joia del que és definitiu. Una vida s'acompleix quan es defineix en una decisió: l'opció definitiva s'ha de desitjar tant com el camí vers la pau, l'entrada a l'edat adulta i les seves responsabilitats. Benaürats siguin aquells pares que amb la fidelitat del seu amor ensenyen que les coses definitives són una gràcia i no un perill que s'ha de témer, ni una limitació de la llibertat que cal retardar tant com sigui possible. De fet, el que és perillosa i font d'inquietud és la precarietat, la provisionalitat, el desconcert que marginen la vida d'un jove i el deixen incert sobre la seva identitat i temors del seu futur.

Educar a la pertinença a l'Església.

Vosaltres, pares, sentiu la responsabilitat de vetllar per la felicitat dels vostres fills: esteu disposats a fer moltes concessions, potser massa, "per tal que estiguin contents".

Això esdevé motiu d'inquietud, de sentiment de culpa, d'exasperació quan no aconseguim que els fills assumeixin i comparteixin les vostres indicacions, quan resulten impracticables les propostes que semblen tan òbvies als sacerdots, als mestres, als experts que escriuen als diaris.

Em sembla que és molt assenyat considerar que els pares no són culpables de tots els errors i de la infelicitat dels fills, de tota la sordidesa de cert jovent fet malbé per la indefinició i la transgressió. És excessiu que un pare i una mare se sentin culpables de tot: és més prudent i tranquil·litzador compartir la responsabilitat dins una comunitat.

Quan vàreu portar el vostre fill a l'Església per demanar-ne el Baptisme vàreu manifestar la vostra fe en el Pare del cel i la vostra decisió que el fill creixés en la comunitat cristiana.

Em sembla que una conseqüència coherent de la vostra decisió de demanar el baptisme per als vostres fills és dur a terme una obra educativa que es preocupi d'inserir-los en una comunitat, de promoure la seva participació, d'infondre als nois i joves un sentit de pertinença a la comunitat cristiana en la qual s'educa a la fe, a la pregària, a la qüestió sobre el futur. Una família que s'aïlla, que defensa la pròpia tranquil·litat sotraient-se dels compromisos comunitaris acaba essent molt fràgil i obre la porta a aquell nomadisme dels joves que van d'ací d'allà provant moltes experiències, àdhuc contradictòries, sense nodrir-se de cap aliment sòlid.

Integrar-se en una comunitat pot demanar algun esforç i no estalvia més d'una humiliació: penso en les famílies que han canviat de casa i que se senten perdudes al nou barri, penso en els qui han estat víctima de la incomprensió, penso en aquells a qui els agrada anar arreu per veure gent, per practicar esport, per respirar una mica d'aire pur. La cosa és que arriba un moment en què cal decidir les prioritats. El futur dels vostres fills requereix prendre decisions que manifestin què és el més important.

Tenir per irrenunciable la participació a la Missa dominical ens introdueix en una mentalitat de fe que considera que sense el Senyor no es pot fer res de bo.

Per això, freqüentar la Missa dominical a la vostra parròquia, participar en les festes comunitàries, assumir-hi algunes responsabilitats, tenir curar perquè els fills freqüentin l'oratori, la catequesi, prendre compromisos iniciatives com a joves de la parròquia són una manera d'afavorir aquest sentit de pertinença que dona estabilitat i condueix a fer-se càrrec progressivament de la comunitat, cosa que pot arribar a madurar en una vocació al seu servei.

Estima envers els sacerdots i reconeixement de la seva vida

A vegades tinc la sensació de copsar entre els pares una mena de por, d'aprensíó davant la sospita que un fill seu es pugui orientar cap al ministeri sacerdotal.

Fins i tot els pares dels seminaristes em palesen la seva inquietud, com si em demanessin: "Però quina vida li espera al meu fill, si es fa capellà? Serà feliç? Es trobarà sol?"

Voldria respondre que la vida del capellà, avui i demà, igual que ahir, és una vida cristiana: per això el qui vulgui ser un sacerdot valent portarà la seva creu cada dia, com feu vosaltres, en una dedicació que no sempre serà prou agraïda pel reconeixement i els resultats obtinguts, en un exercici de responsabilitat que haurà d'afrontar també la crítica i la incomprensió, en un seguit de compromisos i pretensions que a voltes serà fatigant.

Tanmateix, no es considera prou –em sembla– allò que fa que la vida d'un sacerdot sigui bella i alegre d'una manera única.

Efectivament, el capellà viu sobretot de relacions: dedica el seu temps a les persones. No es preocupa de les coses, de papers, de diners, si no és de manera secundària. Es passa el temps trobant-se amb gent: nois i ancians, joves i adults, malalts i sans, alguns que el volen bé

i l'ajuden i d'altres que el critiquen, se'n riuen, i fingeixen. És una experiència humana extraordinària. I es troba amb les persones no per vendre'ls res, no per treure'n cap avantatge, no per curiositat, no com qui es troba amb un client, sinó per tenir cura de les seves vides, de la seva vocació a la joia, del seu ésser fills de Déu. Al sacerdot, les persones sovint li obren el cor per a una confiança que no es pot comparar amb cap altra relació humana i en aquesta confiança és sembrada la Paraula que diu la veritat, que obre a l'esperança eterna, que guareix amb el perdó.

El sacerdot viu una llibertat extraordinària: s'ha consagrat a l'Església i per això, si és coherent amb la seva vocació, no té por envers el seu futur, no s'aferra a les coses, no es preocupa per les riqueses. S'ha entregat a si mateix per una obediència al bisbe i precisament en l'exercici d'aquesta obediència viu una gran llibertat, disposa del seu temps per servir, disposa de les seves qualitats particulars per servir la seva comunitat.

El sacerdot celebra per si i per la gent els misteris de la salvació: no són obra de les seves mans productes precaris, fortunes exposades a la sort incerta de les coses humanes. Celebrant els sants misteris ofereix a la gent la gràcia d'entrar en la vida eterna, la comunió amb Jesús. Per molt que la seva paraula pugui ser desatesa, per molt que es pugui reduir el nombre dels qui cerquen el do ofert, el sacerdot viu la certesa que el Regne de Déu ve justament així, com la llavor que mor per donar molt de fruit. El sacerdot, al final de la seva vida, girant-se cap enrere, podrà sentir penediment de les seves misèries i entristir-se per la seva inadequació a la missió rebuda, però mai no li mancarà el consol incomparable d'haver ofert als homes el pa de la vida eterna i l'abraç del perdó de Déu.

Em sembla oportú recordar allò que fa gran i bella la vida del sacerdot, perquè el fet d'emfasitzar-ne els sacrificis i destacar-ne les dificultats no enfosqueixi aquesta forma esplèndida de vida cristiana.

Penso que un pare i una mare poden comprendre, fugint dels tòpics i de les reaccions emotives, la gràcia tan gran que és el do del sacerdoci i, per tant, es poden arribar a alegrar si un fill seu sent atracció per aquesta via: us asseguro que no li mancarà la joia, si és un sacerdot valent.

En tot cas, parlar malament dels capellans i assenyalar-los com a responsables de tot el que no va bé en les comunitats cristianes certament no pot ajudar a millorar les coses i menys encara animar un jove a fer un pas endavant per assumir un ministeri tan necessari per l'Església i tant atractiu per a qui el viu amb plenitud.

La pregària per les vocacions al ministeri

La bellesa cristiana de la vida d'un capellà valent i la gràcia extraordinària que representa un sacerdot sant per a una comunitat ens han de portar a tots a pregar perquè en les nostres comunitats mai no manquin els sacerdots. La pregària per les vocacions al ministeri sacerdotal l'ha de compartir tota la comunitat.

També us invito a vosaltres a pregar en família i a proposar aquesta intenció de pregària als vostres fills, en obediència a la paraula del Senyor "pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors" (Lc 10,2).

Com ja vaig escriure als sacerdots en ocasió de la festa de sant Carles, aquesta pregària no és una espècie de mandat al Senyor perquè faci allò que nosaltres no aconseguim de fer: és, més aviat, un abandonar-se intel·ligent i lliure al guiatge de l'Esperit que es transforma en disponibilitat per complir les obres de Déu. Per això, la pregària per les vocacions l'haurien de practicar amb intensitat aquells que es troben en l'edat i en les condicions d'escollir el seu estat de vida. Voldria que tot adolescent o jove compregués que la veritat de la pregària per les vocacions s'assoleix quan al fons ressona com la pregària d'Isaïes: "Senyor, aquí em tens, envia-m'hi!!"(cfr Is 6,8).

Us invito a resar així:

**Déu, Pare omnipotent,
us demanem que envieu operaris de l'Evangeli
per a la nostra santa Església ambrosiana
en la qual heu obrat per segles les vostres meravelles.
Us ho demanem per la intercessió dels nostres sants bisbes,
Ambròs i Carles,
del beat cardenal Ferrari i del beat cardenal Schuster,
us ho demanem per la intercessió de Maria,
la nostra Mare que des del capdamunt del Duomo prega per la nostra Església.**

**Us demanem per les nostres comunitats:
que siguin plenes de persones riques en la fe, promptes en el servei,
que sàpiguen reconèixer tots aquells que es dediquen al sagrat ministeri.**

**Us demanem que infongueu en els nostres joves el teu Sant Esperit,
perquè se sentin atrets a contemplar Jesús i a seguir-lo,
que puguin experimentar la joia d'una llibertat que es fa do, obediència,
prompta per la fe dels germans.**

**Us demanem que infongueu en tots nosaltres el vostre Sant Esperit,
perquè siguem forts i intel·ligents en la lluita contra les temptacions del nostre temps,
i siguem perseverants en el bé per aconseguir la nostra vocació i atènyer la joia eterna i
perfecta
que teniu preparada per als vostre fills estimats.
Amén.**

C. Martín. Cardenal-arquebisbe emèrit de Milà

PREGUNTES PER AL DIÀLEG

- 1. Com fem present la fe en la nostra llar? (Imatges, converses, pregàries, lectura de la Paraula de Déu...).**
- 2. Què significa la vocació cristiana? Es pot viure ja des de la infantesa?**
- 3. Preguntem als nostres fills què volen ser quan siguin grans?**
- 4. Si algú dels vostres fills us digués que vol ser capella o religiós/sa, com reaccionariéu?**
- 5. Sabeu a qui heu de comunicar aquesta inquietud dels vostre fill/a?**
- 6. Ens sentim responsables de la necessitat de vocacions al sacerdocí i a la vida consagrada?**